

C. ARGINTARU

7108/17.6V.35

VIEȚA PIETRELOR

POEME

EDITURA **HYPERION** CLUJ
1935

1947

CONTROL 1953

1956

BIBLIOTECA CENTRALA UNIVERSITARA
BUCURESTI
COTA... 62238

RC57/03

B.C.U. Bucuresti

C60461

VIEAȚA PIETRELOR

PROFETUL

Când ochiul se deșchide subț geana de lumină
 Își plânge bucuria cu lacrimi de dor,
Pe buze i se'ncheagă dorința ce suspină
 Un maldăr de speranțe și-o trudă fără spor.

Trăirea ta în lume colindă câmpul sorșii,
 Nu merge pe drum neted în marele abis,
Ci, ramura făpturii, pe arborele morșii,
 Lăstarul de păcate mereu îl crește'n vis.

Când raza îndrăgirii, din suflul tinereții,
 In dunga cugetării revarsă cald senin,
Iubirea își ia sborul pe aripele vieții
 Și poartă gândul fraged prin șanț adânc de chin.

De ești ursit din fașe s'o duci așa cu zorul,
Fii plin de nepăsare ca stoicul păgân,
Trecutul îl aruncă și lasă viitorul,
Plăcerile de astăzi în trup dacă-ți rămân.

Desmiardă lin privirea din pleoapa de fecioară
Și pune flori de rouă pe sânu-i pânguit,
Îi tremură prin vine a patimiei comoară,
Să simți că'n fericire o clipă ai trăit.

Iar dacă vine moartea, destinul să ți-l curme,
Nu plânge'n ora sfântă când treci pe alt hotar, —
Durerea 'ngroap'o 'n tine, să nu mai lase urme,
Să mori ca un sihastru, curat ca un altar.

CĂMIN

Cămin cu prispă 'n soare — e marea mea dorință —
Să-mi odihnesc trăirea în liniștea căldurii,
Când roiul de păcate va năvăli în suflet
Cu rugile căinții topite 'n cerul gurii.

Pe crucea pătimirii am răstignit destinul,
Cu spornică răbdare am dus povara vieții
Iar coardele durerii, crescute 'n voia sorții,
Au legănat în cântec colindul tinereții.

Din florile credinței, de vreme ofilite,
Am strâns cu lăcomie buchetul de iubire
Și l'am păstrat în cuget să-mi dapene tristețea
Când somnul nu mai vine în nopți de istovire.

PE COLNIC DE STELE

Din sprânceana vremii
De pe fruntea zării,
Stolul de speranțe
Este dat uitării.

Soarele iubirii
Dogorește foc
Iar în suflet lasă
Jar de nenoroc.

Iarba amintirii
Doarme pe răzoare,
Cântă 'n sbor plecarea
Păsări călătoare.

Pe colnic de stele
Gându-mi s'a oprit,
Brâul lunii strânge
Doru-mi pârguit.

TIHNĂ

Tras-am brazdă de uitare
Deste doru-mi sbuciumat,
Vieața-mi pară sărbătoarea
Paștilor venite 'n sat.

Vreau trăirea mea de astăzi
Săturată de plăceri,
O trăire fără pată,
Fără urme de dureri.

Gândul meu să scalde 'ntr'una
Pletele de pe grumaz,
Iar în mine să coboare
Al iubirilor talaz.

MOȚII

Duce vântu 'n sus mireasma codrilor spre 'naltul cer,
Ce-au umbrit pe vârf de munte un popor trăit prin stânci,
Un popor care vrea soare după suferințe-adânci,
Indurându-le pe toate cu voința lui de fier.

Vrea ca 'n plaiurile sale, presărate cu izvoare,
Tihnă din belșug să aibe între dealuri și poene,
Unde i-au crescut copiii și i-a mângăiat pe gene,
Unde dorm demult strămoșii cu-amintiri clocotitoare.

*

Când s'a slobozit vârtejul și cu iureșul de foc
Peste lanțul de coline, să le spargă îngrădirea,
Ei s'au năpustit năpraznic, ca potop ce 'neacă firea
Și cu veneticii nemeși măsuratu-s'au pe loc.

*

Și cu cât se duceau anii peste vitrega lor soartă,
Iobăgia le lua graiul, osteneala și avutul,
Rămânând mereu pe drumuri, ca să calce 'ntr'una lutul,
Pentr'un bulgăre de pâine, pentr'o vieață ca și moartă.

Vechea ura-a stăpânirii, peste-acest popor de Moși,
Revărsatu-și-a veninul an de an și veac de veac,
Nu puteau pe-a lor meleaguri ca să-și mai găsească leac,
Dar deodată, prinzând veste, de-un cuvânt ascultă toți.

Ne 'nafricatul Horea Ursul — fulgerare din senin —
Trupul lui osos înaltă, are fața pământie,
Cutele-i pe fruntea aspră sunt ca brazdele 'n câmpie,
Strigă tuturor trezire, — vorba lui lovește 'n plin.

Cloșca, ce-i știa durerea, pune mâinile 'n șerpar,
Rezemat de stâlpul porții, spumegă din ochi mânia,
Tulnicul îi sună 'n față și îl umple de mândrie, —
El nu vrea ca să mai rabde o robie pe hotar.

Răslefiț, Crișan, privește în răscrucea de colnici,
Murmură o 'njurătură ca tot omul la necaz,
Scoate vâlvătăi de vorbe, de-i stă sângele 'n obraz
Și se uită 'n juru-i lacom peste cete de voinici.

În toți trei furia oarbă rupe iazul așteptării,
Dau năvală, ca strigoii, peste răii 'mpilători,
Vin cu pumnii strânși țărani, ca să fie luptători
Și din coastele de dealuri și din largurile zării.

Când potopul peste nemeși valurile și le 'ntinde,
Curge și pot de izbândă și străbunii 's răzbunați, —
Fuse multă vitejie, s'ajutară frați pe frați;
Dar și întristarea vine și durerea îi cuprinde.

În cetatea Albei Iulii, roata oasele le frânge;
Cloșca geme sub lovire, Horea zâmbet are 'n față
Și pe fiecare buză răzbunarea cruntă 'ngheață,
Iar mulțimea 'ndurerată pe eroii ei își plânge;

Între ziduri mucezite și pe lespezi acum zace
Cu butucii la picioare, aprigul Crișan, viteazul, —
El nu rabdă 'ncătușarea, să-i fie plesnit obrazul, —
Cu nojițele opincii, strânge gâtul — seamă-și face.

*

Trece veacul jumătate și tot răul dăinuește
Iar poporul nu mai poate ca să rabde nedreptatea,
Că își fac de cap stăpânii tot vărsându-și răutatea
Și în suflete curate răsvrătirea iarăș crește.

Avram Iancu e tribunul, — el le 'poart'acuma pasul,
Fruntea lui e luminată de albastre zări senine,
Le arat'acuma calea care duce spre mai bine, —
Un fior trece prin trupuri și cu țoți i-ascultă glasul.

Pentru o clipă iar lucește soarele de biruință,
Dar nu pentru multă vreme că stăpânii iar sunt răi
Și tribunul, de durere, se ascunde 'n fund de văi,
Ca să nu mai vadă jalea pe 'ntristata lor ființă.

Impăratul văzând truda Moșilor că-i de prisos,
Se pornește ca să vadă pe tribunul care-o cere,
Dar eroul, cu 'ndrăzneală, îi răspunde l-a lui vrere,
Că nu pot să stea de vorbă un nebun c'un mincinos.

La mormântul dela Țebea au mai fost de-atunci doi regi
Cari-au dus onor și cinste, celui care pe vrăjmași
'nfruntase bărbătește, pe stăpâni semeți, trufași
Și-i făcuse-acum s'asculte cu supunere de legi.

*

Trece timpul și poporul tot mereu este subț sbir,
Alt tribun născură Moșii să-le apere pământul,
Să le poarte iarăși jalbe, să le-asculte iar cuvântul, —
Amos Frâncu le-a fost straje patruzeci de ani în șir.

Când, în Memorand, lui Rațiu, îi luă sfântă apărare,
In el glăsuiau strămoșii urgisiți de-atâta vreme,
Știe că nu-i îndurare, sbuciumul din piept îi geme
Și cu mâna face 'ntr'una semnele de răzbanare.

*

Cine-ar fi crezut vreodată că mărindu-se o țară,
Deste acest popor cuminte vor veni streini, puhoi,
Să le stăorcă iar avuțul și să-i lase iarăș goi
Cum au fost, subț domnii mașteri, cu vieața lor amară?!

BISERICA

Lumea vremilor trecute mi-a păstrat curat altarul
Și prin caldă rugăciune își mai ușura amarul,
Iar cu mândra ei podoabă de credință 'n Cel de Sus
A 'nălțat mereu iertarea pân' la coasta lui Isus.

Din cădelnița blândeții izvora un fum de rugă
Și pe treptele 'nchinării sta bogatul cu-a sa slugă, —
Amândoi erau cucernici, — se temeau de fapta rea
Și pe alba lor făptură mila Domnului cădea.

Slava cerului pe ziduri, coborâtă 'n duhuri sfinte,
Risipea din suflet spuza gândurilor negre 'n minte,
Iar lumina bunătății pătrundea până la os
Și 'n florea grădina păcii lângă neamul păcătos.

60461
Astăzi flueră pustiul printre zidurile mele
Și clopotnița îmi zace străjuită doar de stele,
Mâine mi se 'ngroapă crucea la zidirea „lumei noi“,
Strălucirea o să-mi cadă prin țărână și noroi.

JIUL

Cu torentul rupt din coastă prin alunecări de stâncă,
lese Jiul la lumină, brazdă 'n drum făind adâncă,
Iar prăpastia de munte, ce dă urșilor bârlog,
Ii oprește răsufierea prin viroage, ca zălog.

Cu izbiri de aspre prunduri se strecoară 'n lunga vale
Răscolind prin vechi ogașe tot trecutul vieții sale,
Cu păgânii ce veniră după pradă în puhoi
De-și lăsară prin făgașuri leșurile mușuroi.

Sbeguindu-se 'n răstoace și hoinar la cotitură,
La Craiova lenevește stând pe-o rână 'n arătură,
Ca scaldat de soare șesul Doljiului bogat în grâu,
Rău să-i pară când îl varsă Dunării ca leneș râu.

Să ne apere pământul când vremurile grele,
Scut de voevod el poartă cu armură de oțel
Și de unde el pornește, până 'n vale la Bechet,
Haiducia lui vitează crește 'n tufe de brădet.

CÂNTĂ GREIERUL

Cântă 'n razele de soare
O chindie răfăcită
In dumbrava cu mesteacănii
De iubire părăsită.

Cântă pragul de la poartă
Serile dela fântână,
Legănând în boare caldă
Trupul fetii de cadână.

Cântă greieru 'n colibă
Lângă vatra cu cenușe,
Iar o pânză de paianjen
Toarce dragostea pe ușe.

Cântă 'n suflet amintirea
Colindărilor prin lume
Și se pierde 'n geana zilei
Ca un val topit în spume.

SERVANTUL MEU

— Mai aruncă pe foc, Ioane, un chituc să ardă jarul,
Să simt valuri de căldură cum îmi mistuie amarul;
Că mai uit de răul zilei, de citesc acest roman,
Cu o dragoste păgână cum îi place și lui Pan.

Să-mi aduci un ceai fierbinte, aromat și cu lămâie,
Cum îl sorb, lungit șerpește, să-mi pătrundă și'n călcâie,
Transpirând ușor pe frunte și 'ncălzit pe-acest divan,
Să visez mereu cadâne ca un fericit sultan.

Cartea roșie — cu Dante, — și Homer — cea verde este,
Adu-le pe amândouă să adorm cu-a lor poveste,
Să mă văd în rai o clipă, de o nimfă 'n sbor purtat
Și la gingașa Elenă să rămân pe înserat.

Adu-mi vinul vechi și negru și îl pune lângă mine;
Ușa 'nchide-o să fiu sigur, — să plutesc în zări senine;
Numai dacă iarăș vine, o duduie — păr sburlit —
Las'o repede să intre, — ce te uiți ca un smintit?!

IN ADÂNCURI

Pe oceanul cugetării, barca gândurilor noastre,
Dusă'n voile furtunii, are vieața pasager,
Iar la proră, alinată, flutură în zări albastre
Pânza albelor speranțe ruptă din fășii de cer.

Valurile prind conlindul nesfârșitului de ape;
Visurile ce ne scaldă sboară către infinit,
Deste stropii grei de soare ca făptura s'o adape
La izvorul de iubire rumenit de asfințit.

Când ajunge 'n portul morții, într'o radă depărtată,
Aripa de suflet cade să-și găsească adăpost
Printre cufe de 'ntuneric, în adâncuri îngropată,
Unde bulgări de țărână strâng tăierea care-a fost.

RUGA PIETRELOR

Ura vremii arde veacul și îi mistuie aleanul
Când ne dăruie iertare, iar Satan, în drum, vicleanul,
Tot mereu pe răi îndeamnă să sporească răsvrățirea,
Să doboare totu 'n cale, să omoare 'n noi iubirea.

— Doamne, ruga mea de piatră, mila ta din cer o cheamă,
Pe pământ coboară pace, om de om să nu se teamă;
Miluește păcătosul și în cuget dă-i seninul,
Să nu-l roadă lacomia, dușmănia și veninul.

Ne pătrundă în tot trupul stropii calzii de mângăiere,
Să purtăm pe umeri soarta, munca noastră, în tăcere
Și ne vindecă durerea ranelor ce ne usucă, —
De ne lași în părăsire sufletul ni-e pe ducă.

NOAPTE ALBĂ

Obosit de greul vieții îi dau vremii bobârnac
Și făptura-i ușurată când în juru-mi toate tac.
Cum s'apropie 'nserarea și 'nvârtesc cheia la ușe,
Liniștea din noaptea albă mă cuprinde în cătușe,
Mă străbate și-mi dă sbucium să gândesc la ce-ar fi bun
Să 'nflorească peste lume și tot răul să-l răzbun;
Dar zăbranicu 'ndoielii mi s'așează peste frunte
Și 'nspre țărnuțu cugetării și-a făcut acuma punte,
Ca să treacă 'nceț răbdarea peste pragurile minții
Și s'aștearnă suferința printre cutele ființii.
Tot ce-aud și văd cu ochii este numai o minciună,
Crima, jaful și desfrâul la răspântie s'adună
Și se 'ndeamnă și dau buzna să ia prada din cărare, —
Nepăsarea tuturoră fiindu-le încurajare.
De-i așa în ziua de-astăzi, ce-o să fie atunci mâine,
Când, cel bun, călit în bine, o s'ajungă ca un câine?

VREMELNICIE

Pășește luna 'n sdrențe prin pulbera de neguri
In strunga de luceferi cu cioporul de stele
Și robilor din drumul, suit în sbor de sbeguri,
Le dă o rază caldă de muncile lor grele.

Cresc margini de oceane, cu gropi crestate 'n maluri,
Prin spații de seninuri, stropite cu răcoare,
De stâncile naturii lovesc mereu din valuri
Cu râmele de fluvii din unda de izvoare.

De 'ntinsurile sorții roiesc mereu popoare
Ce lasă doar în urmă crâmpieie de poveste,
Un șipote de vreme, lungit subț mândrul soare,
Le-a prins subț prunduri glasul în cântece de țeste.

INCHINARE

La moartea Doamnei CLOTILDA MAREȘAL AVERESCU

A fost a ta trăire o rază de lumină
 În crugul vremii aspre cu prelungiri în veac,
Cu soare 'mpodobită, privirea ta senină,
 Prinosul bunățății l'ă dăruit ca leac.

Din câmpul suferinții, cu tainică răbdare,
 Ai smuls mereu durerea din sufletul cernit
Și toată umilința, când vieața lin tresare
 În tinere vlăstare, cu flori ai premenit.

Credința ta în bine, destinul a 'mpletit-o
 Cu mila irosită în rugi de izbăviri,
În cugete 'ntristate cu drag ai risipit-o
 Din fagurii iubirii în albe mântuiri.

Iar aburii de stele, cu stropi cereșli de lună,
 Ți-au rumenit ființa curată, fără chin,
Purtată 'n stol de îngeri — răsplată și cunună —
 Pe trepte de beteală cu mirosul de crin.

UN PAS

Un pas
rămas
în urmă,
curmă
drumul apucat
și tot rostul e schimbat.

Nu-i timp de joc
în orice loc
și peste zi
nu lenevi,
când pruncii cer
pâine la gură
și căldură
în ungher.

Nu ai folos,
dar ai ponos,
când vorbă grea,
cu spini,
arunci
pe la vecini;
de faci așa
mereu,
o să te bată Dumnezeu.

DEPARTE

Prietenului SEVER STOICA

Prin lunga trecere de vreme
Cu rostul zilelor amare,
Mă văd rămas în drumul sorții
Cu gânduri negre de muștrare ;
Îngrop trecutul în tăcere
Și las să crească nepăsarea
În calde tremurări de doruri
Sporind în liniște uitarea.

Mă duce visul pe țărâhuri
Ce n'au fost străbătute încă,
În lumi de cântece vrăjite
Și prăvăliri de ape 'n stâncă,
Pe unde numai albe zâne
S'arată la fauni în cale
Și unde numai glas de păsări
S'abate peste lunci în vale.

Acolo să-mi trăiesc destinul
Ce greu mi-a dogorit făptura,
Cu patimi răscolite 'n suflet
Ca vânturile 'n crâng, răsură;
Să-mi fie scurtă unda morții
Topită 'n dulce melodie,
Ca un colind de nouri vineți
Căzuți pe neteda câmpie.

RODUL CUGETĂRII

Maestrului compozitor DIMITRIE CUCLIN

Un cântec de iubire, pornit adânc din suflet,
Când rodul cugetării străpunge rostul vieții,
Topește 'n drum spre soare omătul suferinții
În doina amintirii din caldul finereții.

Și mugurii de stihuri prind sevă 'n mădulare
Să ducă mai departe cuvintele prin slavă,
Când spicele de viersuri se leagănă pe rânduri
Și 'nalță melodia prin lanuri de otavă.

Poema viețuirii, înfrigurat trăită,
E ruptă din simțire, — cu truda e croită ;
In cântec e durerea ca apa în oceane, —
O tristă veselie și-o lene obosită.

CÂMPUL DORURILOR

Deste liniştea ce vine din tăcerile de stâncă
Se strecoară 'nceţ durerea pe cărarea ei adâncă,
Iar puterea mi-se curmă în răsuflatul din piept,
Pleoapa ochilor se lasă şi mă uit în mine drept.

Floarea dragostei din suflet se întoarce spre lumină
Şi pe iarba cugetării se îndoie şi se 'nchină,
Câmpul dorurilor mele leneveşte 'n zări de crâng,
Vorbele ne spuse încă într'o strofă mi-le strâng.

COCOȘUL

Un cocoș în bățatură e un crai de modă veche,
Ca un pașe el colindă cu iubirea la ureche
Și din gușa-i ascuțită, prin haremul porumbac,
Cântă vremea la cadâne cocoșat pe un arac.

Când adună un grăunte, scormonindu-l prin țărână,
Cheamă la ospăț puicane și cu pintenii la vână,
Bate cucurig din aripi, împărțind cerescul bob,
Într'o dragoste flămândă cu supunere de rob.

Iar vecinul dacă vine să-i răpească o moțată,
El îi curmă îndrăzneala într'o luptă necurmată
Și onoarea 'n sânge spală, vitejește, la hoțar,
Până unul din ei cade ca friptură pe grătar.

Dacă 'n dragostea lui caldă un cocoș ar fi și insul,
Din femeie el ar face un altar în tot cuprinsul
Și 'n cruceada de simțire, cavalier medieval,
N'ar cunoaște gelozia ca un mândru feudal.

CORBUL

Din croncănit tu picuri o boare de cadavre
Și sboru-ți vine negru din zarea cenușie,
Colinzi pe culmi de moarte cu hoitul în ghiare
Și umbra ta plutește pe neteda câmpie.

De ce ți-a dat ursita ospăț amar de jale
Și foamea să-ți astâmperi cu sânge din ogașe,
Iar când roiești agale, pe-o râpă de chindie,
Se lasă ceață deasă în suflete golașe?

Tu fâlfăi întristare pe aburii speranței
Când soarele se duce strivit de răul lumii,
Când lacrimi varsă bura din cute de 'ntuneric
Și glasul tău se 'ngână cu vaetele ciumii.

FLACĂRA DE GÂND

Se lasă brumă rece în picuri de regrete
De florile iubirii legate în buchete,
Comoara cugetării, din flacăra de gând,
Tristețea o coboară în sufletul plăpând.

În nopțile de iarnă visările suspină
De greul viețuirii, ca frigul pe colină,
Iar vaietul durerii se risipește 'n nori
Zădărniciind avântul când sboară către zori.

LENEA

Lenea ne topește gândul în mătasa amintirii,
Ne coboară 'n suflet dorul chinului neîmplinit,
Iar avântul ni-l topește în colindele iubirii
Și seninul cugetării sboară către infinit.

În păragina tristeții crește iarba nepăsării
Și durerea ne-o cuprinde într'o liniște de vis,
Truda zilei o adoarme în colibele uitării
Să plutim o clipă 'n cerul troenit în larg abis.

PE ARIPA DORINȚII

Mă poartă amintirea
Pe drumul tinereții
Și crește îndoiala
În fagurii vieții,
Colindul de iubire
Îmi macină desfrâul
Și geme de regrete
Ca 'n piatra morii, grâul ;
Pe aripa dorinții
Mereu mă urc în sbor
Și patimile 'n suflet
În roiuri se cobor.

RĂSVRĂTIRE

Doamne,
am început să 'njur și la zile mari,
când mai tare năvălește 'n mine răsvrătirea,
ca roiul de lăcuste în frunza de stejari.

Doamne,
eu niciodată n'am fost un om rău,
nici când mi-au luat nemernicii
porumbul dela foc,
ba, mi-au spart și hora
când m'am prins și eu să joc, —
Zău!

Doamne,
mereu mă pui la grea 'ncercare!
nu vezi că sufletu-mi tresare
în necazuri și nevoi?
dă-mi mai bine o fărâmbă de noroc,
că mă sufoc!

CRĂȘMA

Sunt ca o femeie frumoasă:
toți mă 'njură,
dorindu-mă;
sunt ca iadul:
mă blestemă toți,
știind, din faptele lor,
că după moarte,
acolo vor ajunge.

O dragoste trăită
subt acoperemântul meu,
nu se uită niciodată.

La mine,
în „Casa Dracului“,
se pun la cale fapte mari:
clădiri de biserici,
de poduri și fântâni ...
și alte fapte bune.

Eu înnebunesc oamenii,
amorțindu-i;
le iau mințile
să 'nțeleagă mai bine
mila aproapelui.

Dacă mă veți dărâma astăzi,
mă veți ridica mâine
mai încăpătoare, —
nu puteți trăi fără mine.

Cine nu bea
nu crede în nimic.

Judecata rece,
lipsită de căldură,
ucide pe Dumnezeu!

BRUMA SORTII

Cu alai de frunze cade bruma sorții
Coborând în neguri pragurile morții,
Sunt numai himere vrerile din noi, —
Dorurile noastre, toate sboară 'n roi.

Dintr'o cupă, vinul, bea-l cu nepăsare
Și iubirea cheam'o în amează mare,
Prinde trupul fraged, unde patimi zac, —
Nu mai sta pe gânduri că omul sărac.

RASNA

Din prunduri de stele îmi picură dorul
Și-mi sboară iubirea pe-o geană de cânt
În zările aspre când flueră vântul
Și 'n sul de vârtejuri coboară 'n pământ.

Cu lenea pe umeri, pierdut în visare,
Cu fața spre ceruri mereu am rămas,
Seninul din larguri îmi cerne lumină
De caldă trăire cu tremur în glas.

ZĂBRANIC

Cu muguri de rugă, troița din cărare,
 Înalță răstignirea cu măcăcini pe frunte,
Topește 'nfrigurarea credinței care moare
 Și soarbe izbăvire din fețele cărunte.

Ne mână în durere prigoana fericirii
 Și lasă un zăbranic în cugete curate,
Ușor ne poartă pasul în calea rălăcirii
 Și ne găsim sfârșitul în trudele'ndurate.

Un glas din altă lume în suflete cuvântă,
 Să facă viețuirea mai bună pe subț soare,
Dar malul de țărană de moarte 'ntr'una cântă
 Și din odihnă crește vieța viitoare.

JARUL DE ILUZII

Jarul de iluzii
Arde firul vieții
Și coboară 'n suflet
Dorul tinereții.

Fulgii de iubire
Joacă de ispite,
Visurile noastre
Sboară risipite.

Se opresc aieva
Pe-un colnic de gând, —
Trupul de fecioară
Doarme tremurând.

NEPĂSARE

Vremea suie 'nceț iubirea sus pe-o culme de uitare
Și subț lacrima speranței o îngroapă în regrete,
Din grădina finereții rupe-un crin cu albă floare
Iar din suflet busuiocul îl adună în buchete.

Când mă duce sbor de vraje, într'o luncă de plăcere,
Arde soarele dorinții vatra cântecului nou,
Vreau să năruesc păcate în cenușa de tăcere,
Să mă pierd în nepăsare cu al viersului ecou.

ZICALĂ

De copac în gemănare
Il trăznește și-l doboară, —
Omul tare, în virtute
E lovit și îl omoară.

PĂTRUNS

Imi aștern privirea 'n soare
Și o tremur în senin,
Murmurul tăcerii grele
Il topesc în lung suspin.

Nimănui nu spun necazul
Că și alții au destul,
Cine oare până 'n creștet
Nu-i de gemete sălul ?

Ferecat în lanț de doruri
Sunt de patime pătruns, —
Fiecare ins, în suflet,
Are lacrimi de-ajuns.

ALINARE

Tot mereu ne trece timpul într'o lungă așteptare
Și dorim o zi mai bună să ne curme orice chin,
Dar când ziua trece iarăș și n'aduce alinare,
Sufletul în friguri zace, patimile 'ntr'una vin.

Indelung chemăm speranța, truda vieții s'o aline
Și să sfredelim tristețea cu avântul către cer,
Trupu-i dornic de plăcere, ca un șes de zări senine,—
Când iubirea îl cuprinde gândurile-i negre pier.

CRĂCIUN

Fumul de prin case
Miluește satul,
Frigul strânge 'n vatră
La căldură, sfatul.

Glasuri nădrăvane
Trec în sbor de vrăbii
Și Irod ascultă
Zăngănit de săbii.

Copiii s'adună
Fluerând din gură
Iar zăpada 'n palme
Geme de căldură.

Un miros de carne
Foamea o apasă,
Fiecare fuge
La sorici acasă.

In postavă vinul
Curge eleșteu,
Radu și Ion Caldeș
Glume spun mereu.

TREIMEA

Banul, vinul și femeia
Sunt treimea ce ne poartă
Goana vieții peste vreme
În colind urzit de șoapte.

Banii, câștigați cu trudă,
Răutatea zilei rup,
Vinul, amorțește gândul
Și coboară pace'n trup.

Iar femeia ne alină,
Prin iubire, orice chin,
Candela plăcerii-aprinde
Când durerile ne vin.

MUGURII VISĂRILOR

Stau zăvozii cerului
Sus în „Drumul Robilor“,
Să păzească lelele
Când se ivesc stelele,
In frunzișul norilor
Din prundișul zorilor.

Eu cânt leturghiile
Peste toate viile,
Mugurii visărilor
Și ai nepăsărilor.

Iar pe cheiul vântului
Dorm pe slova cântului.

FARMECE DE ANUL NOU

Ursitoare despletite vin cu noul an în brață
Și la fete, calea vieții, li-o arată cu belșug,
Când se scoală dimineața, foc și spuză au pe față, —
Istovite sunt de trudă parc'au tras mereu în jug.

Glasul aspru de strigoaică cheamă vrăjile prin noapte
Și le-aruncă 'n coș, pe vatră, un mănunchi de busuioc,
Impletit cu firul roșu de arnici sucit în șoapte
Și cu solzul unui șarpe sugrumat de-o barză'n cioc.

Trupul și-l stropesc cu praful de uscată mătrăgună,
Il strecoară-apoi în târlă să-l miroase trei berbeci
Și la porțile 'ndrăgite îl presară în cunună,
Să le vină 'n prag iubitul, într'o goană, pe poteci.

OCHII PRIMĂVERII

Ochii primăverii
Umeziți de bură,
Pleoapa lor despică
Muguri de căldură.

De coline norii
Stau mereu să cadă,
Mâniați, sunt gata,
Să pornească sfadă.

Fulger și nălucă
Iarna se tot duce,
N-o oprește 'n cale
Cântec în răscruce.

Câinele 'n ogradă
Joacă 'n plină moină
Iar vecinu 'ngână
Peste gard o doină.

GÂNGANIILE

Din caldul sur de vară ameaza lin coboară
De largul din câmpie întins prelung în zări,
Un nor își poartă ploaia cu greaua ei povară
Lovit mereu în coaste de aburii din mări.

Gângăniile prin ierburi își tremură visarea
Rupând chindia zilei cu sbegul lor nătâng,
La umbra unor tufe își macină cântarea
Și liniștea naturii o pierd pe vârful de crâng.

Și soarele de lene mereu închide pleoapa
Iar cârpa de lumină, urzită pe ogor,
O'mpătură în raze și-o lasă sul în apa
Ce străjuie poiana cu floarea de bujor.

UNDE DOARME BASMUL

Svonul primăverii sburdă prin văzduhuri,
Soarele se scaldă în hățiș de stuhuri,
Incolțește firul raza de lumină
Crăpându-i lăstarul scos din rădăcină.
Năbușala zilei se târăște 'n moină
Și trei capre sure pasc în glas de doină
Iar o coșofană, c'o smicea de coadă,
Un boboc de iarbă caută să roadă.
In toată natura este zarvă mare,
Sgomot face valea și 'n fulger tresare,
Poartă iazu'n spate ca să-l ducă'n gârlă
In apusul zilei când e foc la târlă,
Il coboară 'n țelini, lângă moara veche,
Unde-și doarme basmul somnul, pe-o ureche.

NOCTURNĂ

Cad albele stele pe umeri de lună
Stropind cu lumină o dungă de cer,
De culmile nopții mereu se adună
Cu vaiete, Robii, în zale de fier.

Prin iarbă lăcuste își tremură sborul,
Se joacă prin tufe și stau la taifas,
Un mugur de nalbă sărută bujorul
Cu buze de floare și rouă în glas.

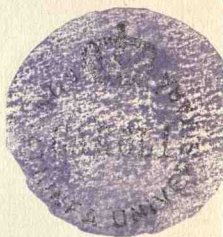
Cocoșul sălbatec cu zorile cântă
Și fâlfăie ziua pe vârfuri de crâng,
Lumina se urcă și 'n zare s'avântă
Iar neguri, în pâcle, grăbite se strâng.

FLUTURII

Când vine primăvara, cu brațul plin de floare,
Aduce sbor de fluturi pe razele de soare,
Le dă sălaş o clipă pe cetina de vânt
Și-i scaldă cu lumină în jocuri și în cânt.

Trăirea lor e scurtă în zarea însorită
Iar raiul lor sfârșește cu seara răcorită
In liniștea de noapte, când stelele răsar
Și taina lumii crește pe-al lumilor hotar.

De ce nu e și omul un fluture în zare,
Să sboare 'n fericire cu zâmbet pe cărare,
Să nu mai simtă greul în marele abis, —
Mereu să-l dogorească al tinereții vis.

LA REVENEALĂ

Crapă dimineața ziua
Ca pe-o zarzână, Cuptor,
Aurora i-o nălucă
Roșie ca un bujor.

Fulgii de lumină leagă
O cârstată 'n șir de clăi
Și miriștea geme'n seceri
Ca pâraile prin văi.

Troscotul la reveneală,
Când de spice a scăpat,
Vrea în brațe să cuprindă
Câmpul neted, c'un oftat.

CALDĂ RODIRE

Tăcerea din frunze prin crengi se adună
Și plopii și ulmii adorm în picioare,
Intinsul naturii c'un plai se cunună
Și cerul coboară zăpuc pe ogoare.

O geană de luncă privește în vale
La svon de izvoare ce'n murmur colindă,
Conacul dorinții mă cheamă din cale
C'o poală de plete în pragul din tindă.

De măguri se'ndoaie lăstarul de vie
Cu struguri în floare pe coarda bătrână,
Privirea de soare se lasă 'n câmpie
Și-aruncă ameaza de sete 'n fântână.

De-un nor de cenușe, ce tremură 'n zare,
Răsună un cântec de aspră trăire,
Un lujer de iarbă crescut pe cărare,
Strecoară în fibre o caldă rodire.

GRINDINA

Se lasă zăpucul pe vremea golașe
Și curmă seninul din zări de văpaie,
În vârf de cârstață se sbeguie vara
Și flutură 'n larguri mirosul de ploaie.

Găleata fântânii adânc se coboară
Și prinde răcoare în gura de sete,
Prin jghiaburi o varsă să sature vite
Ce vin cu cireada în mersuri încete.

Ameaza, la umbră, de lene răsuflă
Și trupul de zână i-l prinde polata,
Bușneag se tot duce în vaiete norul
Și câmpul cuprinde c'o vânăță ceață.

Din ceruri, un fulger, cu tunete vine
Pe genele vremii și scutură ploaie,
Lovește pe umeri, c'un șipot de piatră
Și valea și dealul, în picuri, șiroaie.

FAPTURA LUI CRISTOS

S'a rălăcit pe dealuri vara
Ca un copil intrat în rai,
Iar spicele de grâu adună
Făptura lui Cristos în plai.

De moșul de porumb s'alină
Speranța omului sărac,
Crescută'n brazdele de vreme,
Culeasă 'n pulbere de veac.

Colindă câmpul peste zare
Cu șirurile de cârstăți, —
Azi nu mai sunt coșășii veseli
Precum erau în alte dăți!

AMURGURI

Din palide amurguri, căzute pe coline,
Când seara se strecoară ca șarpele 'n smicele,
Coboară tainic luna pe trepte de 'ntuneric
Să-și rumenească fața în iazul plin de stele.

Prin bulgării de neguri ciricăie un greier
La vatra din colibă cu spuza fermecată,
Copila-acolo zace cu inima rănită
De patima ivită în trupul ei de fată.

Inghite miezul nopții lătratul de la stână
Și liniște aduce în valuri peste fire,
Adoarme greul zilei pe dunga de răcoare
Și scoală dimineața la proaspătă trăire.

SLAVĂ NOPȚII

Pleoapele naturii lasă întunericul să cadă,
Noaptea să omoare ziua, s'o dea stelelor de pradă,
Iar pe liniștea senină, așternută în abis,
Urcă lină cugetarea spre făriile de vis.

Când în fihna ta pătrundem, pe cărările iubirii,
Ne simțim scăpați de grije și de lanțul amăgirii;
In locașul tău de vraje îți șoptim primul cuvânt
Și îți dăruim în taină cel din urmă cântec sfânt.

SVON DE FURTUNĂ

Bușneagul de ceața, din cerul albastru,
Cuprinde natura cu svon de furtună,
Se 'ndoaie mălinul cu vârful 'n țărână
Când vântul aleargă și'n volburi s'adună.

O bură de ploaie, din cutele zării,
Cu stropi de răcoare gonește căldura,
Prin ierburi, gândacii, se joacă sub frunze
Și'n vale livada adoarme răsura.

Bălura sărută mătasa 'n știulete,
Porumbul zâmbește cu dinții de lapte
Și cânepa cheamă la 'ntrecere, bojii,
Să 'noate prin rouă cu murele coapte.

NOAPTEA DE AUGUST

Pe coasta naturii dispare amurgul
Și podul de plute pășește prin râu,
O rață pe baltă se scutură 'n voie
Și spicul se coace la paiul de grâu.

Dă cântec pădurea la broaște prin smârcuri
Și lanțuri izbite s'aud în izlaz, —
Au fiare la glesne, să nu o ia rasna,
Doi cai ce strănută cu mersul spre iaz.

Cu purpura nopții se 'nfășură lele, —
Așteaptă în cale o ceață de smei,
În lunci să le ducă la cetina deasă
Cu dulce răcoare și floare de tei.

Tăcerea cuprinde, în liniște oarbă,
Sărutul năturii pe-o geană de gând
Iar inima geme, prelung în oftaturi
Și-o dragoste sboară în suflet plăpând.

Broboane de rouă în lacrimi s'adună
Și-un ciopor de stele se pierde prin nori,
Dau buzna să treacă de culmile zilei,
Să prindă seninul din prunduri de zori.

NUCUL

Să-mi crească trupul 'nalt spre ceruri
O piatră am subț rădăcină,
Să prind cu vârful meu dogoare
Din calda raza de lumină.

Un glas pierdut în depărtare
Poala mea subț umbră-l ține,
Să 'ngâne cucii sus prin frunze
Și greierușii din sulfine.

S'adună fete 'njuru-mi toamna
Și cu mustața 'n pârg flăcăii,
Când veselia din podgorii
Alunecă prin fundul văii.

Un plai ce nu mă are straje,
O mânăstire-i fără clopot, —
Un drum pe care nu-l străbate
Un călăreț în iute ropot.

PEISAJ DE TOAMNĂ

Doinesc prin nouri câduri negre
De mult grăbite călătoare,
Adorm livezile în rouă
Și ulmii scutură răcoare.

Iși plânge cuibul o prigoare
Și sboară săgetând seninul,
Ca'n vremuri bune, prin podgorii,
Mai cântă viețuirea, vinul.

Proptit în strunga de visare
Ca o amează de fântână,
Privesc mereu natura goală
Cu trup palid de cadână.

AMURG DE TOAMNĂ

Amurgul rumenește toamna
Și poartă frunza ruginită
De câmpul ud de ploaia rece
Din munte iar acum pornită.

De trece călduri de cocoare
Pe-un scăpătat lungil în sară
Și lasă'n seama lunii sborul
Și calea lor atât de-amară.

Imi pune pe grumaz beteală
De raze albe'n asfințit
Și-mi duce gândul să colinde
Pe calea 'ntâiului iubit.

TOAMNĂ RUMENITĂ

Trece toamna rumenită ca o nimfă desfrânată
Purtând struguri la ureche, — o minune de cercei, —
Iar dumbrava de zăvelcă o sumete de corlată
Să culeagă din podgorii tot belșugu 'n poala ei.

Când ajunge la ierugă, obosită stă pe punte,
Visând crângul blond de frunze sus pe dealul pintenog,
Cu poene la oblâncuri și c'o cetină din munte,
Că o duce'n șaua verde iernii albe, ca zălog.

INDEMN

Răcoare de codru cu svon de tăcere,
Din zâmbet de stele și dor pânguit,
În cuget aruncă cu stropi de plăcere,
Dorințe și patimi în fulgi de iubit.

Un cântec de stepă, doinit în cărare,
Coboară îndemnuri cu jar de oftat,
Prin vine străbate un glas de chemare
Să scalde 'ndrăgirea în negru păcat.

Trecutul îngroapă subț stei de uitare
Și vino pe drumul cotit în amurg,
Să tremure trupul de caldă dogoare
Când noaptea se lasă pe-o coamă de murg.

ROADĂ NOUĂ

... Și mă gândesc mereu la vremea
Când toată clocoteai păcate,
În cuget lunecai aprinsă
De patime înflăcărate
Și fața o plecai senină
S'o scalde razele de soare,
Iar vântul îți purta aleanul
De câmpul năpădit de floare.

Când setea de plăcere oarbă
Făptura-ți rumenea norocul,
Dorințele topite 'n vine
O clipă își găseau iar locul,
În urmă-ți rămânea iubirea
Prin iarba cu miros de rouă —
În maldăr de visare caldă
Eu o strângeam ca roadă nouă.

Ți-o dăruiam apoi în muguri
Să prindă 'n trupul tău tulpină,
Ca mai târziu să-i smulg lăstarul
Cu patimă, din rădăcină,
Să-mi satur trudele 'ndurate
În suflet când mi-se strecoară,
Iar tu să știi că este sfântă
Iubirea prinsă 'ntâia oară.

DRAGOSTE ȘI CÂNT

Dragoste și cânt,
Alergați pe vânt
Și în toată firea
Risipiți iubirea ;
Voi sunteți dogoarea,
Voi sunteți răcoarea,
Ce pătrunde'n trup
Ca albina 'n stup,
Aducând nectar
Traiului amar.

Cântul dragostei e veșnic și-a cuprins întreg pământul,
Coborând în suflet vraja, melodia și avântul ;
Ne dă tainice îndemnuri să putem trăi ușor
Și făptura premenește când păcatele ne dor.

Când s'apropie sfârșitul, chinurile nu sunt grele
Și trecutul ni se pare limpezit atunci de rele,
Iar în ceasul cel din urmă, cu puteri ocrotitoare,
Ne 'ntărește în credința vieții noastre viitoare.

SCRISOARE ARSĂ

Am vrut să-ți scriu câtă povară
Mi-a dăruit a ta iubire
Iar vremea ne-a părut prea scurtă
Când am trăit'o 'ntr'o simțire
Și cum îmi crește'n suflet astăzi
Mereu belșugul de păcate,
Iar gându-i presărat de patimi
Și așteptări îndelungate.

Dar când să 'nșir un rând pe filă
Mi-ai apărut aieva 'n minte, —
Făptura ta așa curată
Trecutu-mi-a pe dinainte,
Ca o nălucă 'n fund de zare
Când vântu 'n șesuri o coboară
Și norii nu-și găsesc astâmpăr
Mânași de calda primăvară.

Am aruncat în foc scrisoarea
S'o ardă jarul de uitare, —
În mine port atâtea doruri
Că nici'o slovă nu e 'n stare
S'arate chinul ce mă arde
Și cât de mult îți simt plecarea;
Să vii așa, ca visul noaptea,
Să curmi odată așteptarea.

VIS DE FECIOARĂ

Vis crescut din foi de leandru,
Din gherghine și din nalbă,
Din lăstarii de iubire
Mi-am făcut acum o salbă.

Și la gât o port legată
Către braniștea cu dor,
Unde gândurile mele
Stau lungite pe răzor.

Cine oare nu-mi dă pace
Când vin neguri să mă culce
Și-mi mărește suferința
Și mi-o face-atât de dulce.

Cine tot mereu mă 'ndeamnă
S'o iau razna pe 'nseraț,
Unde mă vor duce pașii
Și cu gându 'ntr'un oftat ?

IN PATIMI SĂ TE SCALZI

Când glasul de prigoare prin zare-și poartă visul
Adună stropi de sete din sgura de zăpuc,
Iși dapănă tristețea cutreierând abisul
In doina despărțirii topită 'n flori de nuc.

Când mura de simțire, cu frunzele privirii,
Din rugul firii tale îmi picură senin,
In cântec îmi port dorul, la praznicul iubirii,
Ca trupul tău de șarpe să-mi dăruie venin.

Vârtejuri de plăcere, în plete risipite,
Coboară 'nceț păcatul pe umerii tăi calzi,
Ispitele duiioase, subt gene adumbrite,
Iți dau îndemnuri oarbe în patimi să te scalzi.

PE GEANA DE VISARE

Pe geana de visare, când cerul stă să cadă,
Când ziua lenevește întinsă peste iaz,
Iar mersul lin de bărză din șanț adună pradă
Și 'n cioc mereu o toacă pe verdele izlaz;

Când razele de soare coboară pe răsură
Și vântul doar adie prin frunzele de nuc,
Iar apa din ierugă adoarme de căldură,
Trezind la umbra deasă un cântec de haiduc;

Atunci, în marea vraje, făptura ta răsare,
Mai mândră decât raiul crescut pe albe flori,
Cu brațul pus oblanic pe geana de visare,
Să-mi mângâi așteptarea c'un revărsat de zori.

JARUL IUBIRII

Din trupul tău rumen de jarul iubirii,
Coboară în mine un cântec de foc,
Iar dorul mi-l crește lăstaru 'ndrăgirii
Stropindu-l cu roua din floarea de soc.

Prin vinele feții, cu sevele calde,
Îți tremură șoapta sărutului blând,
Un chin te cuprinde în dor să te scalde
Și-ți pune pe frunte caroană de gând.

Ești joardă de vie, pe streșini suită,
Cu struguri 'n floare ca 'n luna lui Mai,
O boabă de perlă, adânc pescuită,
Prin limpezi oceane cu funduri de plai.

Făptura ta prinde, din mers, voluptate
Și stropul plăcerii îl picură 'n cânt,
Inele din plete, pe tâmpile lăsate,
Comoară de visuri doinește pe vânt.

ALENE

Roiul de iubire
Ce s'ascunde 'n plete
Jarul de păcate
Arde pe 'ndelete.

Prin desiș de codru
Ai pornit alene
Ca să te mângăie
Un faun pe gene.

Intr'un colț de luncă
Ți-ai oprit făptura
Să se rumenească
Ca pe ruguri mura.

S'o dăruiești toată
In amurgul serii
Când se lasă gândul
Pe cheiul plăcerii.

PREMENIT

Nu-i fir de gând în toată făptura mea firavă
Să nu-și ia iute sborul la tine 'n orice vreme,
Nu-i picur de simțire să nu te poarte 'n slavă,
De tine să nu-mi spună, la tine să mă cheme.

Când fi-vom iar în crângul singurătății oarbe,
Să-mi dăruiești podoaba ființii tale pline,
Dorința ce te-aduce, privirea mea o soarbe
Și-mi premenește chinul trăirilor divine.

METEOR

M'aseamăn unui meteor
Căzut din albă depărtare,
Ași fi căzut în alte lumi
De nu m'atrăgea din zare
Privirile din ochii tăi,
Ca doi stropi curați de rouă,
Trecutul să-mi îngrop în ei,
Să mă renasc ființă nouă,
De-o culme plină de iubire,
Cu rădăcină prinsă 'n vreme,
Ca 'n rățacirea mea prin vieață
Privirea ta să mă tot cheme.

TĂCEREA

In vraja visului de noapte
Te văd pe tine 'n tremurare,
Cu trupul amorțit de patimi
Și chinuri fără îndurare,
Mergând tăcută pe aleia
Cu ulmii straje pe delături,
De unde noi priveam seninul
Când frunzele se dau în lături.

Acum se lasă toamnă rece
Și soarele cu greu s'arată,
Aleia noastră zace 'ntinsă
In bura serii îngropată,
Iar noi ne ducem greul sorții
Să premenim mereu plăcerea,
Să fim tot tineri în dorințe
Și să ne 'nvăluie tăcerea.

PE TREPTE DE RĂCOARE

In murmur de iubire, pe trepte de răcoare,
Se urcă doru 'n suflet ca vântul în abis,
Coboară 'n legănare chipul tău de floare
Să 'ngroape-adânc în mine dogorile de vis.

Rupând în sdrențe brâul durerilor făcute
Vom merge pe cărare cu meșterul destin,
Porniți pe drumul sorții, cu patime știute,
Vom premeni trăirea subț verde baldachin.

In ramul viețuirii vom asculta chemarea
Naturii ce coboară sevă în smicele,
Iar dragostea curată o vom țopi în zarea
Ce se deschide 'n larguri subț zâmbetul de stele.

MERG ÎN NEȘTIRE

Mă duc în neștire
De cărarea sorții
Să nu-mi fie teamă
De rânjetul morții.

Insetat de tine
Ca un șes de ploaie,
Chinul ce mă arde
În adânc mă taie.

Tot mereu mă poartă
Dorul tău aprins,
Visul de iubire
Trupul mi l'a 'ncins.

IN STROPI DE AMURG

In stropi de amurg
Când apele curg,
Iar zânele 'n plai
Coboară în crai
Putere de magi
Prin frunza de fagi,
Aștept ca să treci
Pe albe poteci,
Cu dor rumenit
Și gând chinuit,
De calde priviri
In lungi iscodiri,
Când stelele mor
Pe cetini de nor,
Cu luna de brâu
S'o scalde 'n pârâu
Iar noi s'o privim,
Să ne răcorim
Subt cerul senin
Ca floarea de crin;
Să prindem în noi
Mirosul de ploi
Cu verde păcat
In noi lunecat.

ZĂBAVĂ

Luna doarme mânioasă
Pe o măgură de nori
Și visează crai de stele
C'o sărută 'n prag de zori.

Nu 'ndrăznește să pornească
Când luceafărul o cheamă
Să-l urmeze în tăcere
Prin zăvoaie, fără teamă.

Gândul ei aprins de patimi
Tot pe eleșteu coboară
Să-și privească fața plină
Cu obrazul de fecioară.

De pe-o culme de 'ntuneric
Așternută în duminică,
Craii nopților senine
O așteaptă cu zăbavă.

FULGII AMĂGIRII

Din iubirile rămase
Pe cărarea de păcate,
Sboară fulgii amăgirii
Cu dorințe sfărâmate.

Iar pe vatra amintirii
Incolțește viață nouă
Și colindul așteptării
Crapă tinerețea 'n două.

Visul zilelor mai bune
Se răsfășă 'n crug de vreme,
Truda celor petrecute
Tot mereu în mine geme.

Mă îndeamnă la plecare
Ca să uit de greul vieții,
Să mă legene trecutul
Din colindul tinereții.

DOR AM PRINS

Se lasă tremurul în gene
 Și zarea pare un ocean, —
Adoarme sufletu-mi de lene,
 S'aude un cântec de oștean,

Pe drumu 'n care noi odată
 Înțâia oară dor am prins,
Jertfind o inimă curată
 Ispitelor ce ne-au cuprins.

Iubirea noastră și-a rupt sborul
 In norii ce s'au spart de vânt,
Păcatul ce ne poartă dorul
 Să-l prelungim mereu în cânt.

ALTAR DE AȘTEPTARE

Prin cutele de suflet pătrunde lin cântarea
In fluturi de simjire, pe frunze de căinți,
Iar de-mi răesai în minte mă duce treaz visarea
Prin anii tinereții când n'aveam suferinți.

Ți-am ridicat în cale altar de așteptare,
Troița revenirii am pus'o la răscruci,
Ca 'n zarea amintirii să-ți fie o chemare,
Spre mine, când iubirea, te va 'ndemna s'apuci.

FLORI DE CURCUBEU

Vânățai de-amurg
Și colind de stele,
Sbor de liliaci
De vârf de nuele ;
Lună ciuruiță
De priviri din neguri, —
Toate saltă 'n horă
Și se țin de sbeguri.

Deochiații îngeri
In vis de fecioară,
De sus, din înalturi,
Încet se coboară ;
Desvaluie brațe
Când e somnul greu
Și-i aruncă 'n plete
Flori de curcubeu.

Chinul suie 'n vine
Și pe sân se lasă, —
Fulgeră păcate
In trup de mătasă;
La lumina zilei
Fața-i obosită, —
Palidă e fața, —
Zace amorțită.

CÂNTEC PIERDUT

Un cântec limpezit în cuget
Ca bobul de margăritar,
Îți murmur astăzi la icoană
Când sufletu-mi îmi e altar
De jertfă tăinuită'n rugă,
Pornită să colinde 'n zări,
Spre tine vântul s'o abată
Când lenevești în lungi visări.

Iar cântul s'a mărit în rânduri
Cu slova ce se așternea
Și viersul tremura mătasa
Sprâncenelor pe fruntea ta,
Impodobind cu o beteală
Imbujoratul tău obraz,
Din slavă glasul să coboare
Să cânte plete pe grumaz.

DOR DE TINE

La umbra vremii calde îmi vine dor de tine, —
Iubirea mea colindă cu dorul tău din urmă,
Făptura ta de zână o 'ngrop adânc în mine
Să-mi fie bun tovarăș în ceasul cel din urmă.

Prin largul depărtării simțirea ta străbate
In nou vestmânt de cântec, ca raza dela soare,
In suflet îmi pătrunde cu roiul de păcate, —
De chinuri să mă culce plăcerea ce mă doare.

MERSUL DE CADÂNĂ

Din mersul de cadână ai risipit buchete
De patime trăite în maldărul de plete
Și negrele sprâncene au legănat un cânt
Pornit să ducă vraje pe genele de vânt.

În brazdele vieții ai semănat iubire,
— Podoabă de păcate în cute de simțire —
Când dorul meu se lasă pe umărul tău plin,
În trup se coace sânul ascuns în flori de crin.

CU BRAȚELE DESCHISE

Făptura ta ca nalba crescută pe răzoare,
Ca primăvara caldă în razele de soare;
Ca mura ochii negri subț gene de mătăasă,
Privirea lor adâncă ademenire lasă.

Iți dăruiești iubirea ca plaiul roada plină, —
Tristețea tuturoră în trupul tău suspină;
Prin vieață colinzi tainic și fără de regrete
Și vindeci orice rană și-astâmperi orice sete.

Te port mereu în suflet prin legănari de vise,
Tu-mi dai podoabă dorul cu brațele deschise,
Iar gândul tău coboară să-mi mângâie destinul
În nopțile de iarnă când vine mai des chinul.

TOATE 'N JURU-MI CRESC

De colnic de sară,
Dogorit de vară,
Dragostile vin
De cărări de chin.

Stau proptit în vreme,
Dorul să mă cheme
La un spic de sân,
Cântece să 'ngân.

Genele se lasă,
— Umbre de mătasă, —
Uit că mai trăiesc, —
Toate 'n juru-mi cresc.

LACOM

Mă roade-o sete de mâini albe
Intinse tainic pe grumaz,
Să simt căldură feciorească
De fin catifelat obraz.

Să smulg din mine suferința
Ca iarba din răsad de flori,
Să-ți cânt o strofă prelungită
Ca Pan în revărsat în zori.

Să-ți fac colibă caldă 'n mine,
— Odihnă pe-un crâmpei de dor —
Să te cuprind ca rugul câmpul
Și lacom să te sorb cu spor.

OSÂNDA DEPĂRTĂRII

Când ești de mine-aproape uit tot ce mă 'nconjoară
Și 'n sufletul meu trudnic o liniște coboară
În lung convoi de visuri, cu semne de noroc,
Prin golul revederii la umbrele de soc.

Osânda depărtării mi-a legănat dorința
Iar graba întâlnirii mi-a răcorit ființa
Și nu mai am răbdare să te privesc în zări
Când pașii tăi porni-vor pe netede cărări.

Avem aceleaș doruri crescute în tulpină
Și-aceiași sevă caldă e strânsă 'n rădăcină, —
Venirea ta e raza ce-mi dă un cald fior
Și orice adăstare mă lasă plin de dor.

ISTOVIRE

Mergeam atunci pe drum de visuri
Privind mereu în depărtări,
În boarea dimineții calde
Ai coborât din albe zări.

Păreai o mândră amazoană
Cu pasul legănat prin crâng, —
În roua trupului tău tânăr
Atâtea patimi se strâng.

Când ai pornit, în a ta urmă,
Rămas-au istoviri de dor,
Ce s'au prelins în largul firii
Să sboare 'n fulgerări de nor.

În mine și-au găsit chemarea
Să crească mugur de iubit, —
De-atunci te port mereu în suflet
Ca un blestem neizbândit.

PRIETENĂ

În zile grele, zile bune,
Mi-ai fost tot prietenă mereu,
Mi-ai legănat în plete dorul
Și taina sufletului meu.

În cutele simțirii tale
Mi-am lecut atâta chin,
C'am tresărit în altă lume
Și'n mersul unui alt destin.

Cu tine mi-am pierdut durerea
Și rele gânduri mi-s'au dus,
Ca o mireasmă de livadă
Ce s'a pierdut într'un apus.

Ai prins în sânul tinereții
Dorințele ce le-am avut
Și visul unei alte vieți
Ființa mea a cunoscut.

TREMURARE

Stropi de raze cu răcoare
Picură din curcubeie,
Dorul murmură iubire
Ca izvorul în știubeie.

Din gingia nopții, luna,
Candelă fără de feștilă,
Se pudrează cu lumină
Ca să pară o copilă.

Și tu stai în tremurare
Așteptând să vie-amurgul,
Să-ți cuprindă tinerețea
Un voinic de frâu cu murgul.

Să te ducă 'n orice parte,
Unde-o crede că-i mai bine,
Numai să-ți alunge chinul, —
Patima s'o stingă 'n tine.

BOB DE MURĂ

Cântul tainic se topește
Ca o rază de chindie,
Când seninul de iubire
Inima mi-o reînvie.

Sboară 'n slove prelungite
Să coboare lângă tine
Când se lasă brâul serii
Peste crânguri și coline.

Să-ți cuprindă toată vloga
Ce-ți roiește în făptură
Ca să-ți fie așteptarea
Rumenită 'n bob de mură.

PE BRAȘUL TĂU DE TUFĂ

Mi-a zăvorât trăirea în caldă 'ncătușare
Și-ai strecurat în suflet o tainică chemare
De-a merge pe cărarea destinului meu orb, —
Din mândra ta făptură norocul să mi-l sorb;
Am înțeles prin tine că vieața are-un rost
Și te-am rugat, iubirii, să-i dai un adăpost.
Când nu te văd în juru-mi mă simt umbrit subț soare
Și orice năzuință în cugetul meu moare,
Iar când îmi ești aproape trăesc pe alt tărâm,
Și nu mai am regrete și n'am ce să dărâm.
De brașul tău de tufă îmi văd plinirea sorții, —
Ași vrea să-mi fii icoană în ceasurile morții.

STOLUL VISURILOR

S'a topit iubirea 'n vreme
Pe o culme de simțire, —
Noi am tresărit lunatic
La o nouă viețuire.

Stolul visurilor noastre
Tot mereu s'a dus în sbor
Și-am rămas așa de singuri
Ca un basm de călător.

Peste lespedeă uitării
A trecut smerit cuvântul
Și-a lăsat tristețea 'n urmă
Unduind în slove cântul.

Iar când împletirăm dorul
Intr'o flacăra de gând,
S'a ivit în noi păcatul
Cu ispitele la rând.

LACOMII FAUNI

Am pornit în calea patimilor tale
Să-ți aduc cunună dorul meu aprins
Și flămând de tine să privesc de-aproape
Cum iubirea caldă trupul ți-a cuprins.

Am să-ți prind în plete roșie muscată
Să mergi năucită — fluture pe flori —
Legănându-ți boiul ca smiceaua 'n luncă
Când pe vârful se lasă pasărea din nori.

Am pornit în calea oarbilor ispite
Să cobor la tine pe colnic de cânt,
Cum pornesc în noapte lacomii fauni
Ochii să și-i scalde în foșnet de vânt.

Să credem în basme cu răpiri de zâne
Și cu smei, balauri, ce le-au dus în crâng
La răcoarea deasă unde doarme visul
Când în trup sălbatec gemete se strâng.

DIN VÂNĂT DE CODRU

Din vânăț de codru, lungit pe coline,
Am cules iubirea din floarea de soc,
Să ți-o dau podoabă în raze de soare
Când dorul mă prinde în jarul de foc.

Vom merge înainte pe drumul uitării
O clipă de vraje să prindem în noi,
S'o strângem cu sete la sânu 'ndrăgirii
Din iarba crescută în prag de zăvoi.

SOARELE VIEȚII

Mi-ai săgetat destinul cu arcul din sprâncene
Și sufletul în sborul spre culmi de izbăvire,
Comoară de păcate ai risipit din gene
Să crească 'n vraja serii iubirea peste fire.

Din frunzele 'ndrăgirii, crescute 'n sân de luncă,
Ai rupt bujori de patimi și i-ai sădit în mine,
Mătasa fericirii pe trupul meu aruncă
Când soarele vieții s'arată 'n zări senine.

DIN BUJORII AURORII

Din bujorii aurorii
Ai cules buchet de stele,
Strâns în maldărul plăcerii,
Dăruindu-l tihnei mele.

Din amezile de vară
Inălbite de lumină,
Strânsa-i soare în privire
Ca neclarul o albină.

Din seninul cald de toamnă
Strânsa-i rod îmbelșugat,
Revărsat cu spor în tine
În iubire și oftat.

Și în faguri de păcate
L'ai topit în vis mereu
Ca să-ți pară chinul dulce
Ca o rugă de ateu.

DRAGOSTEA DE IERI

Vara s'a oprit în vale
Să bea apă dintr'o gărlă,
Seara duce 'n pragul lunii
Voia bună dela fârlă.

Toamna vine peste luncă
Ruginind-o în armă,
Murele lucesc de rouă,
— Ochi de față subt năframă —.

Iarna tremură pe coaste
Ca o joardă de răsură, —
Vremea este atât de aspră
Că de noi nu se îndură.

Al vieții soare-apune
Peste dragostea de eri,
— Dragă, nu ți-e dor de timpul
Cu senine 'mbrățișeri?

NE POARTĂ ANII

Te port în suflet ca pe-o rugă
Șoptită tainic la altar, —
Trăită clipa fără tine
E ca o vatră fără jar.

Ne poartă anii toată truda
Pe drumul visului dorit,
Păcatul cel mai mare este
Să nu ai parte de iubit.

Să vii în timpul când natura
Revarsă rouă peste flori,
Seninul să ne premenească
Cu dorul rumenit în zori.

Să ducă zările în larguri
Ecoul patimei de foc,
Să-ți crească'n sân dorința oarbă
Ca spicul florilor de soc.

Să tresărim de fericire
Ca o grădină 'n luna Mai,
Să ni se pară rostul vieții
Crescut la umbra unui plai.

PATIME CURATE

Varsă lacrimile tale
Să mă spele de păcate,
Numai stropul lor de rouă
Doartă patime curate.

Vreau ca truda ce te roade
Să mă stoarcă de durere
Și prin chinuri risipite
Să mă satur de plăcere.

Vreau ca 'n visul de iubire
Să uităm de rostul vieții,
Să ne scalde fericirea
Ca în pragul tinereții.

Vreau uitarea, lângă tine,
Grijilor ce nu mă curmă
Și dorința mea s'o 'ngroape
Tânguirea ta din urmă.

PE DRUMUL NEGRULUI PĂCAT

Am tresărit ca primăvara
În calde limpezimi de cer,
Să-ți prind dorințele din suflet
Cu așteptarea mea de fier.

Am mers pe margini de pădure
Din rugă privirea să-ți culeg,
Iubirea ta s'o prind cunună
De raza soarelui în sbeg.

Din floarea soarelui de aur,
Ca o podoabă fără preț,
Să împletesc un cânt de slavă
În glasul unui sbor răsleț.

Iar slovele ivite 'n șiruri
Să-ți curme visul în oftat
Și 'n lungă goană să te poarte
Pe drumul negrului păcat.

O SULIȚĂ DE PATIMI

Un dor își crește vrejul în padina cu mură,
Impodobind cu cimbru o luncă de iubire
Și crește spicul fraged în joarda de răsură
Din florile ivite în plină zămislire.

Iar mugurii de gânduri s'au îngânat cu sborul
De păsări călătoare spre țările cu soare,
Lăsând în trup tristețea cuprinsă de fiorul
Cu visuri tremurate pe sânii de fecioare.

O suliță de patimi te-a săgetat prin vine
Și ți-a deschis cărarea spre rosurile mele,
Cu raze de păcate răsfărânte adânc în mine
Din mândra ta făptură cu ochii plini de stele.

ZĂNATICA

De dâmbul de vreme alerg în neștire
Iubire din muguri s'adun în privire,
Iar stelba de cântec culeasă din crâng
In maldăr de vise la piept să mi-o strâng.

Un chiot din larguri, în lunga lui goană,
De tâmple să-mi cadă, să m'apuce-o toană
De-a pleca nebună să dau de noroc, —
Dorința prin vine mă arde cu foc.

BĂTRÂNEȚE VIRGINĂ

S'a topit iubirea 'n tine
Intr'un cald, prelung fior,
Cum în zare se topește
Din senin, un vânăț nor.

Iar răbdare adunata-i
Câte pietre sunt prin șanț
Și dorințe ne 'mplinite
Te cuprind acum în lanț.

Când n'ai dat în tinerețe
Trupului ce i-a fost drag,
Mult mai grea îți pare clipa
Morții când răsare 'n prag.

CURTEZANA

Ursitoarea mea în leagăn rugul mi l'a pus cu mure,
Busuioc legat în stelbă și cu cimbru din pădure,
Patru ghinde adunate dela un copac trăzniț, —
Când voi rătăci prin lume să mă satur de iubit.

Solz de viperă zdrobită de-un voinic întors din oaste,
Mătrăguna care crește pe răzoarele din coaste,
Descântate și vrăjite în leșie cu oman,
Le port toate înnodate să le am ca talisman.

Când pornii în zarea largă, legănând alene pasul,
Cavalerii 'n juru-mi cete tremurau abia glasul
Încălzit și plin de rugă, — îmi cereau doar un cuvânt, —
Eu mă dăruiam întreagă fără nici-un legământ.

De subt razele de lună dragostea-mi creștea în vine
Ca 'ntr'un mugur spicul frunzei pe lăstarii din tulpine, —
Răsăreau în mine doruri rumenite de păcat, —
Veselă eram într'una și cu trupul ușurat.

La doi prinți și la un rege eu le-am fost ca o stăpână,
Leneveam în vechi palate ca 'n seraiuri o cadână;
Altă-dată prin taverne, cu oricine la un loc,
Petreceam în voie bună să fiu plină de noroc.

Un poet mi-a prins iubirea într'o strofă legănată, —
M'am simțit așa de mândră, — o crăiasă 'n flori scaldată, —
Viersul lui avea căldură ca o doină de pribeag, —
Amintirea lui mi-e scumpă, — l'am iubit cu-atâta drag.

Într'o veche mânăstire închinat-am gânduri bune
Și mi-am premenit făptura în smerită rugăciune, —
Cu privirea dusă 'n ceruri zăbăviam lângă altar, —
Gândul meu era departe când îmi luam cerescul har.

Dorul meu mă 'ndeamnă astăzi să cobor în amintire, —
Dragostea mi-am dat'o toată fără nici'o 'mpotrivire, —
Mulțămirea asta sfântă este tainicul meu cânt,
Voi păstra-o caldă 'n suflet pân' voi merge în mormânt.

DRUMUL VIERSULUI

Chindia se topea în soare
Când mi-am croit cărare 'n lume,
Trosnea de sănătate dorul
Toț petrecând în răs și glume.

În mine, firul de speranțe,
Creștea lăstarul de iubire
Și eu îl dăruiam din muguri
Văpaie peste 'ntreaga fire.

Pierduț, un cântec de prigoare,
Își căuta prin larguri, chinul, —
Doinea eterna ei durere
Cutremurând în cer, seninul.

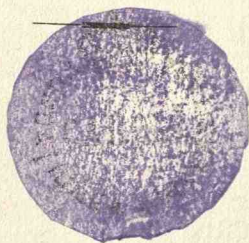
În colindarea mea prin vreme
M'a copleșit aleanul vieții,
Cu toț convoiul de iluzii
Topite 'n sânul tinereții.

Plăcerea caldă curma glasul
Din trupul meu, ursit să ducă
Povara visului de aur
Când drumul viersului apucă.

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
1. Profetul	7
2. Cămin	9
3. De colnic de stele	10
4. Tihnă	11
5. Moșii	12
6. Biserica	17
7. Jiul	18
8. Cântă greierul	19
9. Servantul meu	20
10. În adâncuri	21
11. Ruga pietrelor	22
12. Noapte albă	23
13. Vremelnicie	24
14. Închinare	25
15. Un pas	26
16. Departe	27
17. Rodul cugetării	29
18. Câmpul dorurilor	30
19. Cocoșul	31
20. Corbul	32

83. Prietenă	---	---	---	---	---	---	---	---	101
84. Tremurare	---	---	---	---	---	---	---	---	102
85. Bob de mură	---	---	---	---	---	---	---	---	103
86. Pe brațul tău de tufă	---	---	---	---	---	---	---	---	104
87. Stolul visurilor	---	---	---	---	---	---	---	---	105
88. Lacomii Fauni	---	---	---	---	---	---	---	---	106
89. Din vânăț de codru	---	---	---	---	---	---	---	---	107
90. Soarele vieții	---	---	---	---	---	---	---	---	108
91. Din bujorii aurorii	---	---	---	---	---	---	---	---	109
92. Dragostea de eri	---	---	---	---	---	---	---	---	110
93. Ne poartă anii	---	---	---	---	---	---	---	---	111
94. Patimi curate	---	---	---	---	---	---	---	---	113
95. Pe drumul negrului păcat	---	---	---	---	---	---	---	---	114
96. O suliță de pătimi	---	---	---	---	---	---	---	---	115
97. Zănată	---	---	---	---	---	---	---	---	116
98. Bătrânețe virgină	---	---	---	---	---	---	---	---	117
99. Curtezana	---	---	---	---	---	---	---	---	118
100. Drumul viersului	---	---	---	---	---	---	---	---	120

**VERIFICAT
2017**

BLIOTECT
CENTRALA
UNIVERSITARA
BUCUREȘTI

**VERIFICAT
2007**

1861
1987
A